

Disertační práce se zabývá diachronickým výzkumem podstaty pojmu vizuální poezie, s důrazem na jeho vývoj v poválečné době a v souvislosti s široce rozvinutým hnutím, které bylo jako málokteré jiné zakotveno v mezinárodní názorové výměně. Význam pojmu, podložený řadou dobových rozpracování jeho přijímání teoretiky a umělci, je sledován z hlediska inspiračních zdrojů a specifik střetu výtvarného umění a literatury tak, aby co nejtěsněji setrval u pozic a strategií vizuálního vnímání. Přes reflexi různých kontextů evropských avantgard a syntetický rozbor dobových teorií, na jejichž základě byly pro druhou polovinu 20. století vytyčeny tři hlavní klasifikační linie, je vizuální poezie zkoumána jako nekoherentní umělecký proud, vyjadřující se celou řadou uměleckých prostředků. Za použití příkladů z domácího prostředí vznikl na základě formálního jazyka děl vizuální poezie návrh typologie poetik českých tvůrců, jemuž je věnována závěrečná část práce. Cílem disertace je poukázat na originální aspekty domácí diskuze o vizuální poezii, a její konfrontaci s tezemi a nahlížením v mezinárodním měřítku.